

voelt op zijn school en wil ook helpen. Hij belooft buitenschoolse instanties te ondersteunen om het respect voor andere leefwijzen te vergroten. Benistant stelt aan het einde van de workshop dat homo's en hetero's elkaar vandaag echt hebben ontmoet. Op de route van tolereren naar respecteren is een col van de eerste categorie genomen. Hij hoopt echter op meer: "Totdat ik mijn geaardheid naar buiten bracht, beheersten pijn, angst en onzekerheid over mijn gevoelens een deel van mijn leven. Het zou mooi zijn wanneer deze workshops jongeren met dezelfde voorkeur motiveren hun geaardheid te uiten." ■

Plattelandscultuur

In de groene sector is homoseksualiteit moeilijker bespreekbaar dan in veel andere branches. Agrarische regio's zijn vaak dunbevolkt en religieus ingesteld. De bewoners denken negatiever over homoseksualiteit dan elders. AOC-leerlingen en agrarische werknemers komen daarom minder gemakkelijk uit voor hun homoseksualiteit. Adjunct-directeur Anke van Kruijssen van het Clusius College herkent deze houding. Ze ziet dat veel van haar leerlingen hun afkeer van homoseksuelen met een gemoedelijke uitstraling maskeren: "Onze leerlingen zijn vriendelijk, direct, nuchter, betrouwbaar en ijverig, maar verafschuwen afwijkend gedrag en schikken zich naar de gevoelsarme normen van de jongerencultuur op het platteland." Die tolereert overmatig alcoholgebruik en verdovende middelen, maar biedt amper ruimte voor minder gangbare relatievormen. Achter hun gemoedelijke masker schuilt soms veel pijn, angst en verdriet. Van Kruijssen: "Het aantal zelfmoorden onder jongeren ligt in deze regio beduidend hoger dan elders. Mogelijk bestaat er samenhang met de gesloten plattelandscultuur of onderdrukte homoseksuele gevoelens."

column

kaka-iiigee

Esther is programmamanager van Kies Kleur in Groen en woont in Wageningen. Ze is pleegmoeder van Eyüphan.

Tegen meiden

Zaterdagochtend, nog geen negen uur, met drie hele stille jongens in de auto. Het ritje gaat van Amsterdam-West naar Amsterdam-Zuid. De hele week hebben ze elkaar al buzzers gestuurd over MSN met de onheilstijding: het zijn meiden! Ze zijn echt niet zomaar bang. Uit ervaring weten ze precies wat er gebeurt als ze tegen meisjes voetballen. Ze verliezen de wedstrijd in minuut één. De meiden zijn een kop groter, er is een overmaat aan bloot been en onluikende borsten waardoor onze jongens niet weten waar ze moeten kijken, maar het ergste toch is wel het idee dat ze van meisjes zouden kunnen gaan verliezen. 'Van meisjes hè', zegt mijn pleegzoon. Wat dan vaak ook prompt gebeurt.

'Ah joh', zeg ik tegen hem, 'het zijn gewoon voetballers, en toevallig zijn het meiden.' Het helpt niet veel, zijn donkere ogen spreken boekdelen. De meiden hebben namen als Sterre, Evy en Sharon en ze kijken onvervaard naar onze spelers, met namen als Mohamed, Tarik en Osama. Het is duidelijk aan wie ze de winst op voorhand toebedelen. Ze zijn bloedfanatiek en sporen elkaar aan met bakken positieve opmerkingen. Als een van onze spelers hard valt, trekt er een lach over het gezicht van de meiden. Onze jongens sjokken op het veld. 'Eej, die meisjes spelen ruw', moppert mijn zoon als hij langs me loopt. 'Welkom in de rest van je leven', denk ik. Toch zie ik direct al in het begin van de wedstrijd iets wat ik nog niet eerder heb gezien. Hoppa, daar zet mijn zoon zomaar alweer zo'n mooi blond meisje weg. Ik zie hem zijn rug rechte. Jaha, ze zijn sterker geworden, de jongens. De meesten zijn nu veertien en raken wat breder geschouderd. Ze zijn eigenlijk ook niet echt kleiner meer, als ik het eens goed bekijk.

Ze scoren als eerste. Het jongensteam richt zich langzaam op. Op alle fronten blijken ze inmiddels een voorsprong te hebben. Ze zijn sneller, sterker in individuele duels, hebben meer schotkracht. Ik zie alsnog ongeloof op hun gezichten als ze er zomaar nog twee inschieten. De Vera Keur langs de zijlijn blijft onvermoeibaar aanmoedigen en aanwijzigen geven. Het helpt niks, de meiden verliezen met 6-1.

Als de scheidsrechter affluit, overvalt me een euforisch gevoel. Ik verwacht dat Prem het veld op komt wandelen om te zeggen: 'En zo is het dus ook met jullie op school, jullie kunnen veel meer dan je denkt!' Ik zie in gedachten Malcolm X op een groot scherm, die zijn vuist opheft. Daarna verschijnt Mandela, hij richt zich op van zijn ziekbed en zegt: 'Now I can finally die'. En dan vuurwerk. Maar dat gebeurt allemaal niet. Op deze grauwe zaterdagmorgen in Amsterdam, geven de jongens uit West de meiden uit Zuid een achteloze hand, alsof ze nog nooit eerder ook maar een seconde van hun gedachten aan hen hebben gewijd. Alleen de opletende toeschouwer ziet, dat er een heel ander jongensteam het veld afloopt. Van jongens die nooit meer zullen verliezen van meisjes. Met voetballen dan.

Esther Wouters